

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

LÒNG DÀI Ý NẶNG

Rời trú sở của Hoa Liên Liên, chệnh choáng hơi men, Yến Thanh đi thẳng đến tòa tiểu lâu quen thuộc, nơi mà chàng đã hơn một lần thả mộng hồn trong nỗi hương tình.

Chàng đẩy cửa bước vào.

Kim Tử Yến đang chờ chàng, thành thực mà chờ chàng. Nàng không tô son điểm phấn, cứ để sắc thái tự nhiên mà tiếp đón chàng.

Sắc thái tự nhiên đó làm cho Yến Thanh thêm ngây ngất tâm hồn, nàng hiện ra một vẻ đẹp cao quý thoát tục.

Cầm Nhi mang trà ra.

Yến Thanh hớp một hơi trà rồi nhăn mặt thốt :

- Đắng quá ! Phải chi có rượu thì hay quá ! Cô nương cứ cho mang rượu ra đây đi. Khi tại hạ ra đi Hoa Liên Liên có bảo là rượu ngon sẵn dành chờ tại hạ trong tòa tiểu lâu này, mà còn có những thức nhắm tuyệt diệu nữa !

Cầm Nhi mỉm cười :

- Cuộc tiệc chuẩn bị sẵn sàng lắm chứ song Kim cô nương bảo triệt hạ hết rồi.

Yến Thanh trở mắt :

- Tại sao ? Kim cô nương giận tại hạ không đến đây trước ?

Kim Tử Yến lạnh lùng :

- Tôi làm gì sanh giận ! Tôi có tranh giành gì với cái bọn đó đâu ? Mang trà đắng ra đây để Yến công tử uống cho tỉnh rượu chứ ! Công tử cần tỉnh rượu !

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ tùy thời tùy chỗ mà tỉnh, muốn tỉnh lúc nào cũng được, dù đã uống hết bao nhiêu vò cũng thế. Rượu làm say cái xác thân của tại hạ thôi chứ rượu không thể làm say hồn. Cho nên tâm hồn tại hạ lúc nào cũng tỉnh.

Kim Tử Yến thốt :

- Nếu là tỉnh thì công tử không nên trở lại đây !

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại sao tại hạ không nên trở lại ? Tại hạ bị người ta đuổi thành thử phải bắt buộc người ta thỉnh trở lại. Tại hạ bị nghèo đuổi đi bây giờ mang tiền trở lại.

Kim Tử Yến cười mỉa :

- Tôi biết công tử mới phát tài, một thứ hoạch tài. Có phải là công tử có mười vạn lượng bạc chăng ?

Yến Thanh cười lớn :

- Tin tức linh thông đấy ! Rất tiếc những tin tức đến với cô nương không được đầy đủ, rõ ràng lắm. Thật sự số bạc do tị hạ vừa được của Long Võ Tiêu Cục đã được sử dụng trọn vẹn mua một danh dự cho Long Võ Tiêu Cục mất rồi. Số bạc đó tị hạ mang hết trao cho tri phủ Trấn Giang để phân phát cho nạn dân.

Kim Tử Yến hỏi :

- Tại sao công tử lại làm thế ?

Yến Thanh đáp :

- Tại vì dù là một lãng tử nghèo xác xơ, tị hạ không phải là kẻ cướp.

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Tôi muốn hỏi sao công tử làm việc đó cho Long Võ Tiêu Cục ?

Yến Thanh thản nhiên :

- Tại vì tị hạ cao hứng ! Cô nương sợ tị hạ thất bại nên âm thầm đưa tị hạ đi xa. Tị hạ muốn chứng minh là mình không ngán sợ chúng nên phải làm ra cái gì xem cho được. Quả nhiên tị hạ làm được !

Kim Tử Yến thở dài :

- Yến Thanh ! Yến Thanh là con người như thế nào ?

Yến Thanh điềm tĩnh đáp :

- Là một lãng tử ! Lãng tử không làm được như thế sao ?

Kim Tử Yến cắn răng.

Một phút sau nàng gần giọng :

- Được ! Bỏ qua việc đó đi. Công tử bảo rằng mình không phát tài, như vậy là nghèo vẫn nghèo, công tử bằng vào đâu mà trở lại đây ? Phải biết chốn này những ai túi rỗng tiền không dừng hồng lui tới.

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhưng túi tị hạ đây, tiền tị hạ dư thì tị hạ có quyền lui tới đây như thường.

Chàng chìa ngân phiếu ra, Cẩm Nhi vươn tay chụp lấy, chàng toan với tay giật lại, song lại thôi, đoạn thốt :

- Cứ lấy đi ! Nhưng đừng quên gởi tới hẻm Điều Ngự cho chị em họ Hoa bốn mươi lượng. Số đó tị hạ ban thưởng cho chị em họ.

Cẩm Nhi cười nhẹ :

- Yến đại gia rộng tay quá, một bữa rượu tốn bốn mươi lượng kể cũng có hạng đấy !

Yến Thanh giải thích :

- Rượu thì khỏi tốn tiền vì là rượu mời. Còn bốn mươi lượng đó là tiền ban thưởng hai chị em họ Hoa. Không có việc gộp chung cả rượu lẫn thưởng đâu tiểu cô nương ơi !

Kim Tử Yến nhìn ngân phiếu cười mỉa :

- Chính hần bảo công tử đến tìm hai chị em nhà ấy mà !

Yến Thanh thốt :

- Thoạt đầu tại hạ cứ tưởng là ngân phiếu của Mạt Tử. Bởi anh em họ Mạt có ước hội với tại hạ tại Kim Lăng. Sau đó mới biết là của Vưu Tuấn.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Anh em họ Mạt nghèo rớt mồng tơi, tiêu cục sắp đóng cửa vĩnh viễn trong mai đây thì tiền đâu mà họ trao cho công tử ? Rõ ràng là Vưu Tuấn giở trò quỷ, mượn tay họ Mạt đấy !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Họ làm gì với nhau mặc họ, có quan hệ gì đến tại hạ đâu ! Tại hạ chỉ biết là mình nhận tiền của anh em họ Mạt thì phải làm việc cho anh em họ, có vậy thôi. Tuy nhiên con người của Vưu Tuấn cũng khá tốt, có thể kết tình bằng hữu với y !

Kim Tử Yến hỏi :

- Công tử và y đã kết giao với nhau rồi sao ?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ cướp tiêu kỳ của y, y không thù mà trái lại còn uyển chuyển giao tình bằng hữu với tại hạ nữa !

Kim Tử Yến trầm giọng :

- Y có chủ ý sao đó !

Yến Thanh lắc đầu :

- Chủ ý quái gì trong việc đó cô nương ! Tại hạ là một lãng tử, nhà không có ở, túi luôn luôn văng tiền thì người ta còn lợi dụng tại hạ để làm gì chứ ?

Kim Tử Yến gần từng tiếng :

- Công tử có tài, người ta định lợi dụng cái tài của công tử để thực hiện một công cuộc chi đó.

Yến Thanh giật mình :

- Chẳng lẽ ngoài công cuộc bảo tiêu bọn Mã Bách Bình còn có những hoạt động bại hoại ? Tại hạ nhận thấy Long Võ Tiêu Cục thịnh vượng lắm mà ! Họ đang trên đà phát tài, có thiếu thốn chi mà phải hành nghề bất chính ?

Kim Tử Yến thở dài, muốn nói chi đó lại thôi, rồi hỏi :

- Công tử đã đáp ứng gia nhập Long Võ Tiêu Cục ?

Yến Thanh lắc đầu.

Kim Tử Yến thở phào tiếp :

- Thế là tốt ! Làm tiêu sư tại Kim Lăng không được đâu !

Yến Thanh kinh ngạc :

- Tại sao ? Tại hạ đã đáp ứng với anh em họ Mạt vào giúp việc trong tiêu cục của họ rồi ! Năm trăm lượng bạc đó là tiền thưởng dùng trang trải gia phí, trong năm hôm tại hạ bắt đầu nhận việc.

Kim Tử Yến mỉm cười :

- Anh em họ Mạt với Long Võ Tiêu cục tuy hai mà một. Tôi muốn nói là họ chẳng khác nhau mấy may !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không giống nhau đâu Kim cô nương ! Điều này thì tại hạ biết rõ lắm ! Song phương chống đối nhau trên mọi điểm, có thể cho là họ thù nhau cũng chẳng phải ngoa ! Cũng vì có sự chống đối đó mà anh em họ Mạt ngừng sinh ý mấy năm qua.

Kim Tử Yến hỏi :

- Làm sao công tử biết ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Cướp tiêu kỳ của Long Võ là tại hạ đáp ứng sự thỉnh cầu của anh em họ Mạt đó !

Kim Tử Yến sững sờ.

Chừng như nàng không tưởng là có việc đó.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Tại hạ nói ra đây cho cô nương nghe hy vọng cô nương đừng tiết lộ ra ngoài, nếu bọn Long Võ biết được thì e rằng họ chẳng để yên cho anh em họ Mạt đâu. Nếu anh em họ có bề gì thì chính là tại hạ không xứng đáng là bằng hữu của họ.

Kim Tử Yến trầm ngâm một lúc :

- Tôi sẽ giữ kín cho, công tử yên trí. Tuy nhiên tôi cần nói với công tử là ngày trước anh em họ Mạt bất đồng với Long Võ tiêu cục chứ từ nay trở đi hai nhà như một. Sự liên lạc đó bắt đầu từ việc Vưu Tuấn nhường phần hộ tống số hàng hóa của hãng dệt Bách Thái cho anh em họ Mạt.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ hiểu. Vưu Tuấn có cho tại hạ biết, y mượn cơ hội này để hóa giải niềm hiềm khích giữa họ Mạt và Long Võ tiêu cục phát sanh từ mấy năm qua.

Kim Tử Yến bĩu môi :

- Những lời nói đó chỉ có quỷ mới tin được chứ con người có lương tri ai mà tin cho ! Đã khinh miệt người ta suốt năm sáu năm rồi bây giờ chỉ cần nhường lại một chuyến bảo tiêu là xem như mua chuộc được bao nhiêu lỗi lầm của ngày tháng dài rộng sao ?

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Bây giờ tình thế đổi khác rồi Kim cô nương. Có tại hạ cộng tác với anh em họ Mạt thì anh em họ đâu có ngán sợ Long Võ Tiêu Cục nữa. Tuy nhiên tại hạ nghĩ Long Võ Tiêu Cục cũng nên thức thời vụ một chút để giữ hòa khí giữa đồng nghiệp với

nhau. Tránh được phần nào hay phần ấy những cuộc đổ máu bất lợi đồng đều cho cả song phương.

Kim Tử Yến trầm giọng :

- Thế là công tử nhất định lưu lại tại Kim Lăng ?

Yến Thanh thở dài :

- Tại hạ biết làm sao hơn ? Ngoài võ công tại hạ không có nghề nào cả nên tại hạ phải bán võ để nuôi miệng. Bán võ thì còn nơi nào được giá hơn trong các tiêu cục ? Không làm tiêu sư thì làm kẻ hộ viện, nhưng mà làm con chó giữ nhà cho các phú gia thì sao được tự do bằng các tiêu sư ?

Chàng dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Huống chi tại hạ đã đáp ứng với anh em họ Mạt rồi và tại hạ cũng đã nhận tiền của người ta rồi !

Kim Tử Yến cắn môi lắc đầu :

- Muốn lưu lại Kim Lăng yên ổn thì công tử phải gia nhập Long Võ Tiêu Cục. Ngược lại công tử đừng hòng ở đây lâu !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không sao đâu, Vưu Tuấn đáp ứng với tại hạ là bảo đảm tại hạ sẽ không gặp một phiền phức nào do người trong Long Võ gây nên. Hơn thế y còn hứa giúp cho tiêu cục của anh em họ Mạt có việc làm mãi mãi.

Kim Tử Yến cười lạnh :

- Công tử đã giết người của họ mà họ bằng lòng để cho công tử yên lành ư ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Hắc Hổ Đào Hoàng chết là tại hấn hung hãn, toan giết tại hạ. Tại hạ chỉ tự vệ thôi !

Kim Tử Yến hỏi :

- Họ bằng lòng bỏ qua không truy cứu sao ?

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ giải bày trường hợp bất khả kháng, bằng chứng là những vết kiếm trên thân thể Đào Hoàng. Chính hấn đã dồn tại hạ vào chân tường, tại hạ không còn một tấc đất để lùi bước.

Dừng một chút chàng tiếp :

- Cô nương cũng hiểu tam thức Đạt Ba chỉ được xử dụng khi nào không còn làm gì khác hơn được để bảo toàn sanh mạng mình.

Kim Tử Yến vụt cất giọng thành khẩn thốt :

- Yến Thanh công tử ! Tôi có mấy lời trung thực xin tỏ cho công tử nghe. Kim Lăng không phải là nơi dừng chân cho công tử, muốn được an toàn công tử hãy ly khai chốn này càng gấp càng có lợi. Tốt hơn hết công tử hãy tìm một địa phương cô tịch mà ở...

Yến Thanh cười khổ :

- Để ngày ngày hớp gió mà sống phải không cô nương ? Có ai hớp gió mà sống được chẳng cô nương ? Tìm về những nơi cô tịch mà ở thì sinh hoạt với ai ?

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Trừ cái việc chém giết chẳng lẽ công tử không còn biết làm gì khác hơn ? Công tử còn trẻ tuổi, đang cường tráng thiếu chi nghề nuôi sống mà lo ! Chẳng hạn như câu cá, cày ruộng, làm vườn...

Yến Thanh lắc đầu :

- Không chết đói thì cũng cuồng tay chân, cuồng trí óc ! Nếu thích những nghề đó thì tại hạ tội gì phải học võ công mấy năm dài khổ sở ? Huống chi trong huyết quản của tại hạ chất lãng tử chảy tràn trề, đã là một lãng tử thì không thể làm một ẩn sĩ được. Lãng tử phải sống một cuộc đời sôi động, nhiệt náo, chen mình giữa cảnh phồn hoa, ngày rượu đêm gái, thừa nhân thì chơi một canh bạc. Những thứ đó chẳng bao giờ có ở những nơi cô tịch cả cô nương ơi !

Kim Tử Yến thở dài :

- Xem ra công tử đã lâm bệnh nặng, hết thuốc cứu chữa rồi ! Nói phải không nghe cứ làm theo tánh bướng bình !

Yến Thanh cười hì hì :

- Con người là thế đó, Kim cô nương ! Cho nên những lời khuyên đáng giá đều trở thành vô ích. Cũng như cô nương có cái nghề này đâu phải là nghề thích hợp với cô nương ! Có thiếu chi cách sống mà cô nương chọn nghề này ? Giả như tại hạ khuyên cô nương nên chuyển hướng thì cô nương có chịu nghe chẳng ?

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Tôi là kỹ nữ, thân bất do kỹ !

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ là lãng tử, thân bất do mang !

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Tôi bị bức mà làm, công tử đâu có bị bức !

Yến Thanh đáp :

- Sở thích bức tại hạ, sở thích bắt tại hạ trở thành một lãng tử. Huống chi tại hạ đã trót học võ thì phải dùng võ mà nuôi sống, làm một tiêu sư cũng được lắm chứ, có gì nhục đâu mà tại hạ không nên làm ?

Kim Tử Yến nhìn chàng một lúc thật lâu đoạn trầm giọng hỏi :

- Vậy là công tử quyết định từ mình dầm sâu trong cái hố u minh chờ nguy hiểm !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ chẳng hiểu tại sao cô nương lại cho rằng hành nghề bảo tiêu là tự dìm sâu vào hố u minh, chờ nguy hiểm ?

Kim Tử Yến thốt :

- Được rồi, công tử muốn dẫn thân vào quỹ đạo mơ hồ này thì cứ nhắm mắt lần mình vào. Hãy đến Cảnh Thái mà làm một chân tiêu sư.

Yến Thanh mỉm cười :

- Không được đâu cô nương. Tại hạ đã nhận lời với anh em họ Mạt rồi !

Kim Tử Yến cười lạnh :

- Công tử đùa với tôi đấy à ! Anh em họ Mạt nghèo xơ nghèo xác từ mấy năm qua ngồi không mà ăn của, vốn liếng sạch sành sanh. Nếu không có Long Võ giúp giật thì làm gì chi ra nổi một số bạc gia phí cho công tử ? Tiêu cục của họ bất quá chỉ là một tấm bình phong, mọi hoạt động đều do Long Võ chủ trương cả.

Yến Thanh chớp mắt :

- Nếu vậy tại hạ gián tiếp là người của Long Võ sao ?

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Nếu không vậy thì khi nào họ bỏ lại qua cái chết của Đào Hoàng cho công tử ?

Yến Thanh suy tư một chút :

- Cũng chẳng sao ! Là tiêu sư thì làm ở tiêu cục nào cũng thế thôi. Vẫn hộ tống hàng hóa, chia hoa hồng, thảng thảng lại còn lãnh lương ! Mình vẫn có phương tiện phè phỡn với người ta, chẳng bù bó gối chịu cảnh thất nghiệp !

Kim Tử Yến hỏi :

- Thế tại sao công tử không chịu gia nhập tiêu cục Cảnh Thái ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Cảnh Thái hay Long Võ thì cũng do cha con họ Mã khai thác kia mà, có khác chi nhau đâu mà phải chọn nơi này bỏ nơi kia ?

Kim Tử Yến đáp :

- Có khác chứ, bởi khác nên mới có đến hai chiêu bài, tuy cả hai đều là do Mã Bách Bình khai thác song Mã Bách Bình chỉ trực tiếp điều khiển Long Võ Tiêu Cục thôi, dù hần là tổng tiêu đầu trên danh nghĩa thì điều khiển luôn Cảnh Thái tiêu cục. Song sự thực thì trong tiêu cục Cảnh Thái có một chủ nhân khác nắm trọn uy quyền, Mã Bách Bình không có ảnh hưởng chi hết.

Yến Thanh hỏi :

- Người đó là ai ?

Kim Tử Yến đáp gọn :

- Tôi !

Yến Thanh giật mình kêu lên :

- Kim cô nương đừng đùa chứ !

Kim Tử Yến nghiêm giọng :

- Tôi đâu có đùa ! Tôi nói thật đấy mà ! Thực ra tôi không phải là chủ nhân chân chánh, tôi chỉ thay mặt chủ nhân chân chánh mà điều hành sự việc. Vì không tiện trực tiếp điều khiển nên tôi nhường lại cho Mã Bách Bình đứng tên với chức tổng tiêu đầu chứ tại Cảnh Thái tôi có quyền hành nhiều hơn hẳn.

Yến Thanh lộ vẻ không tin.

Kim Tử Yến tiếp :

- Lần trước công tử đánh ngã Phi Ưng Ngưu Thất và Bát Quái Kim Dao Kỷ Tử Bình mà người ta không tìm đến công tử hỏi này hỏi nọ, công tử có biết tại sao không ? Và tại sao mẹ nuôi tôi chỉ nói một tiếng là chúng chẳng dám đến đây luôn ? Cho công tử biết là chúng nể nang tôi đó !

Yến Thanh mỉm cười :

- Cô nương không ngăn Mã Bách Bình thế tại sao lại để cho hắn khinh thường ?

Kim Tử Yến cười lạnh :

- Hắn mà dám khoảnh thường tôi à ? Giết chết hắn hắn cũng chẳng có gan như vậy đâu.

Yến Thanh thốt :

- Nhưng cái đêm đó tại bến Tân Hoài.

Kim Tử Yến chặn lời :

- Hôm ấy hắn có việc cần thương lượng với tôi, vì cần che dấu hành tung nên hắn phải dùng cái lối mời mọc như thế. Tuy nhiên đi hay không là quyền của tôi, hắn không thể cưỡng bách tôi được. Tôi vui miệng uống nhiều thành say, Ngưu Thất chẳng biết công tử nên buông lời xúc phạm mà phải thọ nhục. Giả như tôi không say bước ra nói mấy lời thì làm gì có chuyện đáng tiếc xảy ra cho Ngưu Thất và Kỷ Tử Bình !

Yến Thanh kêu khẽ :

- Kim cô nương ! Tại hạ không ngờ cô nương...

Kim Tử Yến thấp giọng :

- Còn nhiều việc nữa công tử, song hiện nay tôi không tiện nói ra nhưng nếu công tử chịu đến Cảnh Thái thì sự tình lại khác, lúc đó chúng ta trở thành người nhà, chúng ta thời thường xum họp với nhau.

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Cô nương thứ cho vậy, tại hạ đã nghỉ kỹ lắm rồi, không thể đến đó được cô nương ơi !

Kim Tử Yến cau mày :

- Tại sao không thể ? Chẳng lẽ công tử cam tâm hợp tác với Mã Bách Bình ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm gì có việc đó cô nương ! Vưu Tuấn vốn muốn kéo tại hạ về Long Võ Tiêu Cục song y không thể đòi hỏi một sự xuất phát tiền bạc tùy tiện như vậy nơi Mã Tổng tiêu đầu nên y phải nhượng lại cho Huynh Đệ Tiêu Cục của họ Mạt.

Kim Tử Yến dụ dẫn :

- Nếu như công tử về với Cảnh Thái thì tôi bảo đảm là có những dễ dãi về tiền bạc dành cho công tử, không rắc rối như ở trong Long Võ đầu. Ngoài ra công tử còn được trả công trọng hậu.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ là kẻ vô gia cư cần gì có tiền nhiều ? ở trong Long Võ hay trong Cảnh Thái thì tại hạ chỉ là một tiêu sư. Nhưng về với Huynh Đệ Tiêu Cục thì tại hạ là một tổng tiêu đầu, đến anh em họ Mạt cũng chẳng quản thúc nổi !

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Nhưng Mã Bách Bình quản thúc được công tử.

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm gì hấn điều khiển được tại hạ ? Hấn có phải là chủ nhân đâu ?

Kim Tử Yến đáp :

- Huynh đệ Tiêu Cục do hấn chủ trì, hấn gián tiếp nắm quyền điều khiển !

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ không tin có việc quanh co đó. Đành là Vưu Tuấn có nói là sẽ chia sớt lại cho anh em họ Mạt một số sinh ý song tại hạ có cách tranh thủ công cuộc kinh doanh, sở dĩ họ Mạt thu dụng tại hạ là vì muốn đương đầu với Mã Bách Bình, cạnh tranh ráo riết với Mã Bách Bình cho hả cái tức ôm ấp từ lâu. Miễn sao là đừng gây tổn thương hòa khí giữa nhau là đủ, giả như Mã Bách Bình có dùng biện pháp mạnh thì bọn tại hạ cũng chẳng sợ gì !

Kim Tử Yến hỏi :

- Công tử liệu mình thủ thắng nổi chăng ?

Yến Thanh đáp :

- Đã có chạm mặt nhau hơn một lần rồi. Long Võ tiêu cục luôn luôn xử nhũn, chẳng dám sanh sự chi. Cô nương cũng biết tại hạ ương ngạnh, quật cường như thế nào rồi. Bởi thế tại hạ từ chối gia nhập Long Võ tiêu cục cũng như từ chối lời mời của cô nương vào hàng ngũ tiêu sư Cảnh Thái !

Kim Tử Yến hỏi :

- Công tử tự hào mình có bản lĩnh sao ?

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Không ! Tại hạ đâu có ngu xuẩn đến độ đó ! Bất quá tại hạ tự tin thôi ! Chẳng đời có tài cao mới lập chí. Ai ai cũng có quyền vạch con đường cho mình đi, đi theo chí hướng của mình. Còn thành hay bại là do trời. Quanh chúng ta nhìn nơi nào lại chẳng thấy chướng ngại, chẳng lẽ thấy chướng ngại rồi lại ngán sợ, thun mình rút cổ rút đầu ?

Tuy nhiên chàng lại cao ngạo tiếp :

- Nói thật với cô nương nếu trong Long Võ Tiêu Cục hạng người xuất sắc nhất là cõ Kỷ Tử Bình thì tại hạ có quyền khinh thường và tin rằng mình hạ bọn đó không khó khăn lắm.

Kim Tử Yến cười lạnh gọi Cẩm Nhi :

- Người bước ra lãnh giáo công tử một vài chiêu xem !

Cẩm Nhi cười khúc khích bước tới, nghiêng mình thốt :

- Yến đại gia ! Xin chỉ điểm cho một vài tuyệt học !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không có hứng giao thủ với một cô bé !

Cẩm nhi bất chấp, hai tay vươn ra, chân lướt tới, công vào huyệt đạo trọng yếu của Yến Thanh.

Yến Thanh vội né tránh.

Cẩm Nhi vừa vỗ vừa điểm liên tiếp phát xuất hơn mười chiêu.

Yến Thanh hóa giải dễ dàng, cuối cùng chụp vào mạch môn của Cẩm Nhi cười thốt :

- Cô bé khá đấy ! Ta thành thật khen đó !

Bất thành linh, Cẩm Nhi rút tay về rồi thuận thế chĩa một ngón tay đâm vào ngực chàng.

Kim Tử Yến biến sắc hét lớn :

- Tiểu Cẩm ! Người to gan hạ độc thủ !

Muộn mất rồi.

Ngón tay của nàng chạm da ngực của Yến Thanh kêu một tiếng bịch.

Yến Thanh không việc gì nhưng Cẩm Nhi cảm thấy đau, rú lên một tiếng buông xuôi tay lùi lại, loạng choạng mấy bước không đứng vững ngã nhào.

Kim Tử Yến biến sắc :

- Yến Thanh công tử ! Công tử giết Cẩm Nhi !

Yến Thanh cười hì hì :

- Nàng không chết đâu ! Bất quá ngón tay nàng gảy một đốt xương. Nàng hiểm độc lắm đó nhé, mới ngần tuổi đó mà xuất thủ là quyết giết người ! Lớn lên nữa nàng sẽ hung ác không tưởng nổi ! Tại hạ phải giáo huấn nàng một phen, may sữa bớt tánh khí của nàng !

Kim Tử Yến trầm giọng :

- Đành rằng nàng có lỗi song công tử không nên giáo huấn bằng cách đó !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Gảy một đốt xương tay có sao đâu !

Kim Tử Yến hừ lạnh :

- Nhưng tại sao nàng lại ngã xuống ?

Cầm Nhi nằm dưới sàn áp úng kêu lên :

- Cô...cô nương !.. Tôi... tê cứng thân mình...không cử động được !

Yến Thanh lại cười :

- Tiểu cô nương đã biết ta có ba lối tấn công một lượt thì phải cẩn thận đề phòng chứ ! Trước hết ta chụp mạch môn bằng pháp Triệt Mạch Thủ. Tiểu cô nương vận nội lực vùng thoát, nội lực vô hình trung đưa nội kinh của ta từ tay ta theo vào mình tiểu cô nương, nội kinh đó gây chấn động nơi tiểu cô nương thì tự nhiên phải ngã. Cũng may ta biết được thủ pháp đó nếu không thì ngực của ta đã nát với ngón tay của tiểu cô nương rồi !

Kim Tử Yến bước tới chà sát khắp thân mình của Cầm Nhi một lúc lâu song không khai giải huyết đạo được.

Cuối cùng nàng đành kêu gọi Yến Thanh :

- Công tử ! Nàng còn nhỏ dại hãy tha thứ cho nàng một lần !

Yến Thanh mỉm cười đập nhẹ lên mình của Cầm Nhi hơn mười chỗ.

Cầm Nhi cử động được liền nhưng lại không vận dụng công lực được.

Nàng biến sắc hét lên :

- Công tử phế hủy võ công của tôi rồi !

Yến Thanh đáp :

- Không quan hệ gì. Mạch bị triệt, khí huyết bị ngăn trở trong nhất thời không khôi phục nguyên trạng được đâu ! Cứ yên tâm nằm nghỉ một đêm đi, sáng ra là khỏi ! Còn nhỏ tuổi tiểu cô nương không nên sớm tập tành hung hãn, cứ mỗi lần xung đột là mỗi hạ độc thủ như vậy thì có ngày mất mạng đấy ! Hãy nhớ lần sau còn vô lễ là ta sẽ phá hủy võ công vĩnh viễn đó !

Cầm Nhi ngâm vận công, nghe chân khí lưu thông được, có điều quá yếu.

Do đó nàng không tin là mình phải nằm nghỉ trọn đêm. Nàng cho rằng bất quá trong giây lát nàng sẽ lấy lại bình thường được.

Yến Thanh đoán hiểu ý của nàng bảo :

- Đi nằm nghỉ đi, trong bốn giờ liền đừng làm loạn động khí huyết thì tự nhiên qua khỏi. Nếu cãi lời ta thì đừng mong tránh khỏi tàn phế suốt đời đấy !

Cầm Nhi đâm sợ, cố gắng gật đầu thốt :

- Đa tạ Yến đại gia giáo huấn !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Ta biết tiểu cô nương chưa phục. Tiểu cô nương có muốn thực nghiệm một lần nữa chăng ?

Cầm Nhi đáp gấp :

- Không ! Không ! Tôi đâu dám Yến đại gia !

Đoạn nàng lui ra.

Kim Tử Yến hỏi :

- Công tử thật sự là đệ tử của Trần Tam Bạch ?

Yến Thanh đáp :

- Những di tích của tiên sư cô nương đã trông thấy rồi, còn vờ hỏi làm chi nữa ?

Kim Tử Yến biến sắc :

- Làm sao công tử biết được ?

Yến Thanh tiếp :

- Rất giản đơn. Trong quyển kiếm phổ tại hạ có để một sợi tóc, khi tại hạ xem lại thì sợi tóc biến mất. Trong tập thi cao của tiên sư lại có dấu tay ở một vài trang. Những cái đó chứng tỏ là có người sờ mó đến di vật ! Tại hạ hết sức kỳ quái tại sao tại sao các vị chỉ sao lại quyển thi cao nhưng không đụng chạm đến quyển kiếm phổ...

Kim Tử Yến trả lời :

- Tuyệt học của Tam Bạch Tiên Sinh tuy linh diệu song bọn tôi vẫn xem thường. Bất quá bọn tôi muốn tìm chứng tích xác định công tử có đúng là đệ tử của Trần Tam Bạch hay không vậy thôi.

Yến Thanh hỏi :

- Điều tra kỹ về tại hạ như thế bọn cô nương có mục đích gì ?

Kim Tử Yến hỏi lại :

- Chứ Vưu Tuấn không có nói với công tử chi hết sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Ý cố ý giao tình với tại hạ là để dẫn dụ tại hạ gia nhập Long Võ Tiêu Cục. Tại hạ cự tuyệt rồi y chẳng hề trở lại vấn đề đó nữa. Y chỉ hy vọng là tại hạ xem y như một bằng hữu cho hòa khí đôi bên tồn tại thế thôi.

Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ các vị có bí mật chi đó ?

Kim Tử Yến đáp :

- Khoát cái lối ca kỹ âm thâm điều khiển một tiêu cục dĩ nhiên tôi phải có một vài bí mật gì chứ. Tuy nhiên tôi không muốn cho công tử biết những bí mật đó.

Yến Thanh rùng vai :

- Tại hạ không hỏi đâu !

Kim Tử Yến nói vậy song vẫn muốn Yến Thanh tò mò, tìm hiểu. Chàng lờ đi, nàng thất vọng cau mày hỏi lại :

- Công tử không muốn truy cứu ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ tưởng là không nên biết mà làm gì. Tại hạ chỉ mong cầu được bình an, làm tiêu sư để kiếm miếng ăn, mảnh mặc vậy thôi. Hiểu thêm việc thì chuốc thêm phiền, ích chi đâu cô nương !

Kim Tử Yến thốt :

- Vậy thì công tử nên ly khai Kim Lăng là tốt hơn hết. ở đây sớm muộn gì công tử cũng bị lôi cuốn vào vòng nhiệt náo.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tại hạ có tự do, việc gì tại hạ không muốn làm thì đừng hòng ai cưỡng bức tại hạ làm. Mọi áp lực đối với tại hạ đều vô hiệu.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Tại sao công tử lại cố bám víu vào mảnh đất Kim Lăng này thế. Trên thế gian không có địa phương nào cho công tử dừng chân à ?

Yến Thanh đáp :

- Hiện tại là vậy đó Kim cô nương ! Tại hạ đã nhận tiền thì phải làm việc cho người, khi nào việc đủ tiền vừa thì tại hạ sẽ đi nếu tại hạ muốn đi. Bởi tại hạ ở đi tùy hứng, không ai đuổi mà đi, không ai cầm mà ở. Lần trước cô nương âm thầm tống khứ do đó tại hạ hết sức bất bình do đó phải trở lại đây cho bằng được !

Kim Tử Yến bỗng thấp giọng :

- Tôi hỏi thật công tử nhé, công tử đến Kim Lăng hẳn là có mục đích gì đặc biệt phải không ?

Yến Thanh cau mày :

- Kỳ chưa ! Cô nương muốn gì ? Tại hạ không hiểu nổi !

Kim Tử Yến tiếp :

- Tin tôi đi, công tử ! Nếu có mục đích gì đặc biệt công tử nên cho tôi biết. Tôi hứa sẽ giữ kín cho công tử. Hơn thế tôi còn trợ giúp công tử đạt mục đích nữa đó !

Yến Thanh cơ hồ xiêu lòng.

Chàng suy tít tin là nàng thành thật, quyết trợ giúp chàng.

Nhưng chàng tỉnh ngộ ngay và nhận ra là Kim Tử Yến lợi hại vô cùng.

Vả lại chàng có cần ai tiếp trợ ? Một Vưu Tuấn cũng đủ rồi, đủ lắm rồi !

Người ta thường nói, lợi bất khả độc, mưu bất khả chung. Tin nhiều người quá, người ta biết rõ cơ mưu của mình nếu người ta phản bội thì sao ?

Dù không phản bội đi nữa, chàng cũng không muốn làm liên lụy đến ai. Bởi đối phương nguy hiểm vô tưởng.

Chàng bàng vào đâu dám tin tưởng Kim Tử Yến ?

Chàng cười đáp :

- Tại hạ không hiểu cô nương có ý tứ gì. Tại hạ một lãng tử thì có nơi nào chẳng đến được ? Ngẫu nhiên đến Kim Lăng tìm được việc làm có tiền lương thì lưu lại làm việc lãnh lương, tiêu xài. Lãng tử thì có mục đích gì mà cô nương gạn hỏi ?

Kim Tử Yến vừa thất vọng, vừa an ủi.

Thất vọng vì Yến Thanh không nói tâm tư cho nàng hiểu. An ủi vì nàng tin tưởng Yến Thanh không có tâm tư gì, chàng chỉ là một lãng tử không hơn không kém. Lãng tử làm việc kiếm tiền xài đâu phải chuyện lạ ?

Dù sao thì nàng cũng tự mâu thuẫn với mình. Phàm ai đa nghi cũng đều thế cả !

Nàng thở dài thốt :

- Cũng được ! Vậy công tử hãy đến Huỳnh Đệ Tiêu Cục mà làm việc đi. Giả như muốn ở lại Kim Lăng lâu thì công tử nên ghi nhớ điều này là đừng đa sự ! Tránh tiếp xúc với người trong Long Võ Tiêu Cục, càng tránh càng tốt !

Yến Thanh mỉm cười :

- Người ta đừng chạm đến tại hạ thì tại hạ dư công đâu đi chạm người ta ! Tại hạ chỉ mong được yên thân thôi, nhưng không chấp nhận bất cứ thái độ nào phủ đầu tại hạ.

Kim Tử Yến cười khổ :

- Cái khẩu khí đó là khẩu khí vong mạng chi đồ !

Yến Thanh cười dòn :

- Lãng Tử và Quang Côn là huynh đệ mà ! Không đánh nhau là lãng tử, gặp việc phải đánh thì lãng tử biến thành Quang Côn ngay ! Cô nương mắng tại hạ là vong mạng chi đồ nghĩ cũng chẳng sai lắm !

Kim Tử Yến đáp :

- Luận về võ công thì tại đất Kim Lăng này trừ Mã Bách Bình ra chẳng còn một ai là địch thủ của công tử !

Yến Thanh ngẩng cao mặt :

- Tại hạ xem Mã Bách Bình rất thường ! Nếu có cơ hội tại hạ sẽ cho hắn biết hắn là con người vô dụng, hữu danh vô thực !

Kim Tử Yến đáp :

- Mã Bách Bình không động thủ với công tử đâu. Chỉ có con bé Cẩm Nhi đó, hôm nay nó bị đánh ngã thì nhất định nó sẽ tìm một cơ hội nào đó báo thù. Lòng dạ của nó hẹp hòi lắm. Công tử hãy lưu ý đến nó ! Tài nghệ của nó cũng khá lắm !

Yến Thanh vụt trầm gương mặt :

- Tại hạ không hiểu tại sao cô nương lại giữ con bé đó ở bên mình như vậy ! Tại hạ vốn không quan tâm đến nàng ta song vừa rồi tại hạ vô cùng kinh ngạc nhận ra nàng có những cử động vượt lứa trẻ con, nàng xuất thủ cực độc. Nếu không nể mặt cô nương thì tại hạ đã phế hủy luôn võ công của nàng đó.

Kim Tử Yến lắc đầu :

- Trước mặt tôi công tử không nên làm như thế. Giả như sau này lúc vắng mặt tôi nàng còn sanh sự thì công tử cứ hạ độc thủ.

Yến Thanh hỏi :

- Cô nương không kèm thúc được nàng sao ?

Kim Tử Yến thở dài :

- Trước mặt tôi thì nàng còn tuân phục. Sau lưng tôi nàng tùy tiện hành động, bất chấp tôi đồng ý hay không ! Thật tình tôi không chịu nổi cái thứ ngoan cố đó !

Yến Thanh hỏi :

- Thực sự nàng kiêng ai hơn hết ?

Kim Tử Yến đáp :

- Tự nhiên là chủ nhân vô hình chủ trì Cảnh Thái Tiêu Cục. Còn tôi bất quá chỉ là một kẻ đại diện quản lý vậy thôi.

Biết không bao giờ Kim Tử Yến chịu tiết lộ, Yến Thanh vẫn hỏi :

- Chủ nhân vô hình là ai ?

Kim Tử Yến cười khổ :

- Công tử không chuẩn bị dẫn thân vào quỹ đạo này thì đừng hỏi gì là hơn !

Yến Thanh gật đầu :

- Được ! Không hỏi thì không hỏi ! Lần trước bị cô nương tống khứ, tại hạ luôn tưởng nhớ đến cô nương. Giờ đây tại hạ đã trở lại rồi mong cô nương đừng tái diễn cái trò ấy nữa !

Yến Thanh lưu lại tòa tiểu lâu của Kim Tử Yến đúng ba hôm. Trong ba hôm đó nàng hết lòng tiếp đãi chàng.

Trong ba hôm đó Mã Bách Bình không đến quấy nhiễu nàng.

Y cũng bỏ luôn cái lệ họp hàng ngày, theo quy củ của tổ chức để cho nàng được yên ổn.

Yến Thanh hưởng ba ngày sung sướng vào thì rượu, ra thì có đôi, dạo khắp danh lam thắng cảnh trong vùng, như hồ Huyền Vô, hồ Mạt Sầu, đài Vũ Hoa, bến Yên Tử.

Kim Má Má cũng không hề gây phiền phức cho họ.

Qua ngày thứ tư Vụ Tuấn đến.

Gặp nhau rồi họ cùng khoác cái lốt giả mạo như cũ, xung hô theo sáo giang hồ.

Vụ Tuấn cười thốt :

- Yến huynh quả thật tốt phúc ! Từ trước đến nay Kim cô nương không hề tiếp đãi ai lâu như thế ! Tiểu đệ nghĩ Yến Thanh nên ở lại đây luôn đi !

Kim Tử Yến lạnh lùng :

- Vụ tiêu sư ! Y ở đây mà được sao ? Phải biết mỗi hôm lệ phí là bao nhiêu chứ !

Vụ Tuấn vẫn cười :

- Hiện tại Yến huynh của chúng ta khác hơn ngày trước. Yến huynh đã là một tiêu sư của Huỳnh Đệ Tiêu Cục, một tổng tiêu sư nói đúng hơn. Chúc vụ đó bảo đảm cho Yến huynh một cuộc sống sung túc lắm. Hôm qua anh em họ Mạt trở về, chuyển hộ tống vừa rồi đem lại cho họ hai vạn lượng bạc thù lao, họ định chia cho Yến huynh một phần trong số thù lao đó nên Yến huynh đâu còn túng thiếu nữa !

Kim Tử Yến cười mỉa :

- Thù lao trọng hậu quá !

Vưu Tuấn lơ đi đáp tỉnh bơ :

- Tổng số thù lao trọng hậu thì phân chia cho mỗi người cũng trọng hậu luôn vì bên Huỳnh Đệ Tiêu Cục chỉ có hai chủ nhân và một tổng tiêu đầu ! Người ít thì tiền chia phải nhiều.

Kim Tử Yến lạnh lùng :

- Vấn đề là chuyển hộ tống dành cho Huỳnh Đệ Tiêu Cục mỗi năm là bao nhiêu?

Vưu Tuấn đáp :

- Hàng lựa của hai hiệu Bách Phong và Bách Thái cần phải chuyên chở từ Cô Tô về Kim Lăng ít nhất mỗi tháng một chuyến. Công cuộc hộ tống sẽ được ủy thác cho anh em họ Mạt trọn vẹn. Trừ những lúc họ bận việc nhà không đảm trách được. Mỗi năm họ kiếm trên dưới hai mươi vạn lượng bạc.

Kim Tử Yến bĩu môi :

- Mã Bách Bình quyết định như thế ?

Vưu Tuấn gật đầu :

- Phải ! Bách Bình huynh còn muốn nhường thêm những vụ sinh ý ở các địa phương khác nữa song sợ họ Mạt ít người đảm trách không kham nên chưa đề cập đến.

Kim Tử Yến hừ một tiếng :

- Mã Bách Bình rộng rãi quá ! Để cho người ta cướp hàng chẳng làm gì người ta lại còn nhường việc làm lại luôn !

Vưu Tuấn thản nhiên đáp :

- Bình huynh rất cảm kích Yến huynh về việc đã làm tại phủ Trấn Giang. Tuy việc làm có tính chất bông đùa song cũng là một sự kiện đẹp. Bình huynh quyết kết giao bằng hữu với Yến huynh.

Kim Tử Yến mỉa mai :

- Chứ không phải kéo y vào quỹ đạo sôi động à ?

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Quỹ đạo gì đâu Kim cô nương ! Tuy nhiên Yến huynh từ chối, Bình huynh hết sức tiếc đó ! Dù sao đi nữa Bình huynh cũng mừng cho Yến huynh, bởi về với Huỳnh Đệ Tiêu Cục Yến huynh là một tổng tiêu đầu, lãnh thù lao trọng hậu, còn ở tại Long Võ bất quá Yến huynh chỉ là một tiêu sư hạng cuối, lương lại ít.

Kim Tử Yến cười nhẹ :

- Yến Thanh là một kẻ vô danh thế mà được Kim Kiếm Ngân Tiên Mã Bách Bình, tổng tiêu đầu hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái, một thanh niên tài tuấn khét tiếng trên giang hồ hạ cố đòi kết giao kẻ ra cũng là một điều lạ !

Vưu Tuấn cười vang đáp :

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Yến huynh là người đáng cho Bình huynh khâm phục thì Bình huynh muốn kết giao, đó là lẽ đương nhiên, có chi lạ đâu cô nương ! Tại hạ chỉ sợ Yến huynh cho là Bình huynh cầu cạnh chứ làm gì có việc hạ cố ?

Y trầm giọng nói tiếp :

- Huống chi Yến huynh xuất thân từ danh môn, có võ học rất cao minh !

Kim Tử Yến mỉm cười :

- Chưa động thủ với người lần nào làm sao biết được võ học của người ta rất cao minh ?

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Hà tất phải có giao thủ mới biết chân giá trị của con người ! Cái gương Bát Quái Kim Dao, Thánh Thủ Linh Viên còn đó chẳng đủ chứng minh một tài năng siêu việt sao ? Tại hạ vừa nghe nói mới đây nàng nữ tỳ của cô nương cũng đã được Yến huynh giáo huấn nữa kia mà !

Kim Tử Yến biến sắc :

- Ai loan truyền việc của Tiểu Cầm nhanh thế ?

Vưu Tuấn mỉm cười :

- ở đây chỉ có ba người, cô nương không nói, Kim đại nương không nói thì đương nhiên là Tiểu Cầm nói chứ còn ai nữa !

Kim Tử Yến nổi giận :

- Tại sao nó lại đi học với các người ? Nói để làm gì ?

Vưu Tuấn đáp :

- Thế cô nương quên Tiểu Cầm đã nhận Hỏa Long Thân Đình lão gia làm nghĩa phụ sao ? Nàng ấy chạy đi cho Đình lão gia biết liền sau khi được Yến Thanh giáo huấn !

Vietkiem.com